

IN BEELD

Hoe iets vervuilends ook bijna buitenaards mooi kan zijn is wat fotograaf Feli Hansen laat zien in haar serie *Guilty Trashures*. Haar werk suggereert prachtige natuur, en wat ze vastlegt treft ze inderdaad allemaal aan in de natuur. Maar het is wel plastic.

PAGINA 18-19

Fotografie
Feli Hansen

Door
Cathelijne Blok

De mooie zooi onder je voeten

Wat op het eerste gezicht een gletsjer of een ijzige vlakte lijkt, blijkt plastic afval. In *Guilty Trashures* laat fotograaf Feli Hansen zien hoe iets vervuilends tegelijk bijna buitenaards mooi kan zijn.

„Soms vragen mensen me, terwijl ik op m’n buik met mijn camera voor een struik lig, of ik een bijzondere vogel zie”, vertelt Hansen (40) lachend. „Dan wijs ik naar een plastic zakje. De eerste reactie is vaak teleurstelling, maar daarna zie je nieuwsgierigheid opkomen en dan begint het gesprek.”

Hansen fotografeert al jaren, maar pas met *Guilty Trashures* ontstond haar eerste echte serie. „Ik wilde projectmatiger werken. Eerst dacht ik aan klimaatverandering, biodiversiteit - grote thema’s maar die moeilijk te vangen zijn in één beeld. Tot ik me realiseerde: ik kom zo vaak op het strand, en ik verbaas me elke keer weer over het afval.”

Het werd haar uitgangspunt. Niet de romantiek van mooie golven of een zonsondergang, maar de harde werkelijkheid onder onze voeten. „Veel mensen zien het afval niet meer, terwijl het er in zulke hoeveelheden ligt dat het me soms overwelddigt.”

Hansen ging op pad met haar hond, haar camera, en een vuilniszak in haar fototas. Ze hanteerde bij het fotograferen een strakke regel: niets verplaatsen. „Een beetje draaien of vouwen mag, maar het moet blijven liggen waar het lag. Ik wil niet iets creëren dat mooier is dan de werkelijkheid.”

Dat die confronterend mag zijn, bewijzen de beelden. Ze lijken esthetisch: zachte kleuren, heldere lijnen, grillige vormen. Wie langer kijkt, ziet wat het werkelijk is. Mat doorzichtig folie doet denken aan gletsjers, blauwtinten als Scandinavische luchten. „Ik heb inmiddels favoriete kleuren zwerfafval. Dat is raar, toch?”

Ze maakte de serie in haar directe omgeving: het strand tussen Kijkduin en Monster, Delftse

Hout of kleine windhoeken in Delft waar afval zich verzamelt. „Ik wilde dicht bij huis blijven, om de voetafdruk van het project klein te houden. En eerlijk is eerlijk: je hoeft echt niet ver te zoeken.”

Soms ervaart ze frustratie als ze een strand ziet vol afval, maar niks bruikbaar voor de camera. En heeft ze een mooie vangst, dan voelt ze zich bijna schuldig. „Wat ik wil, is dat mensen niet langer gedachteloos voorbij lopen aan plastic. Ik wil dat ze twee keer naar mijn foto’s moeten kijken. Eerst: ‘Wat mooi’, en dan: ‘Wacht eens even, is dit afval?’”

Ze hoopt op een toekomst waarin ze dit werk niet meer hoeft te maken. „Ik zou willen dat ik er op een dag geen beeld meer uit kan halen. Dat ik zo moet zoeken naar plastic, dat het me niet lukt. Maar voorlopig kan ik deze serie in elke stad maken. Dat zegt eigenlijk alles.”